DE KNIKKERKRONIEKEN

PIETERS' TRACTAAT OVER TACTIEK EN TRANEN

Pieter Pottenkijker

DE KNIKKERKRONIEKEN

Pieters' tractaat over Tactiek en Tranen en het 6de Krasse Knarren Boulestoernooi

DOOR

Pieter Pottenkijker – Peter Paul J Doodkorte

Realisatie

Uitgeverij DE OVERKANT & DE KOLDERKRANT
©juni 2025
Uitgeverij De Overkant
Capelle aan den IJssel

9789083348384

INHOUDSOPGAVE

De Knikkerkronieken 2

Pieter Pottenkijker 5

Aangenaam… 5

Over Pieter 5

Stijl en aanpak 6

Quotes van Pieter 6

Pieter lezen of boeken? 6

Inleiding – Voor wie zich geroepen weet 7

De geur van grind, zweet en belofte 8

De zon brandt, de ballen rollen, de knarren knarsen 10

De nacht der knikkers 11

De Ketser en de Klacht 12

De Donderdag 13

Toespraken zijn voor sprekers, verhalen voor schrijvers 14

Spierpijn en aanverwanten 15

Kroniek van een rustdag in beweging 16

Uitgelekt! 17

Bericht van Pieter Pottenkijker, in vriendschap en verwachting 18

De Draden van Vertrouwen 18

Hitte, Hitte, Hoofdbrekens **19**

De Rekening van de Daggloed **20**

Paniek, Pannen en Poules **22**

De Troostfinale der Verlorenen **23**

De Finale der Vallende Glorie **24**

De Glorieuze Sof: Kroniek van een Finale **25**

De Laatste Rookpluim **26**

De Onzichtbare Helden van Sainte Marie **27**

De Afdruip en de Aanloop **28**

Het Ei is Gelegd **30**

Een ode aan de sla – en een kleine wenk met de vleestang **31**

Bibliografie **32**

De Knikkerkronieken **33**

PIETER POTTENKIJKER

Naam: Pieter Pottenkijker

Beroep: Onderzoeksjournalist, chroniqueur van het onwaarschijnlijke

Specialisme: Diepgravende verslaggeving op het snijvlak van sport, absurditeit en de menselijke geest.

Werkgebied: Van campings tot raadhuizen in het sociaal domein – waar rook is, is Pieter.

AANGENAAM…

“Goedendag dames en heren, ik ben Pieter Pottenkijker. Onderzoeksjournalist van het type dat zich niet laat tegenhouden door een hekje, een badge of een ritselend draaiboek.

Terwijl u dacht dat alles goed geregeld was, luisterde ik naar de stilte. Of ik stuurde mijn luistervink of Vlokje Leeflang, mijn alter ego.

Terwijl u proostte op transparantie, las ik de notulen van de barbecuecommissie.

Ik ben niet van de oplossing. Ik ben van het ontrafelen. Van het graven, kijken, praten en fluisteren. U huurt geen consultant. U haalt een waarnemer binnen. Iemand die ziet wat ongezien bleef.

Mijn rapport? Geen PowerPoint. Een verhaal. Een scène. Een sfeer. En dan een stille hint: daar, daar moet u zijn.

Mijn naam is Pottenkijker. Pieter Pottenkijker. En ik kijk graag even mee.”*

OVER PIETER

Pieter Pottenkijker is niet zomaar een journalist. Hij is een fijnproever van de rafelranden. Waar anderen wegkijken of slechts turen, kijkt Pieter pottenkijkend verder – net iets langer dan comfortabel is. Hij gelooft dat de waarheid altijd ergens verstopt ligt tussen een sigarenkoker, een uitslagformulier en een openstaande barrekening.

Pieter werkt voor De Kolderkrant, zonder vaste redactie, zonder deadline en zonder gêne. Zijn werkwijze is ongepolijst, maar onontkoombaar: observeren, vragen stellen, opnieuw vragen stellen, en dan… onthullen. Of in ieder geval: suggereren met stijl.

Hij is de man die een potje boules als democratisch spel én machtsstrijd ontleedt, en daarbij niet terugschrikt voor confrontaties met kampioenen, burgemeesters of campingbeheerders.

STIJL EN AANPAK

- **Literaire flair**, maar altijd geworteld in het veld
- **Constructief wantrouwen**: hij vertrouwt mensen pas nadat ze drie keer iets anders zeggen
- **Verhalende vorm**: reportages als mini-romans, met randpersonages als "Ton Bond" en "Kapitein Chocolat"
- **Oog voor het kleine** – een blik, een misstap, een stilgevallen gesprek – alles is data.

QUOTES VAN PIETER

- "Soms moet je een steen optillen. Soms moet je eronder gaan liggen."
- "Iedere match die gefikst kan worden, vertelt meer over ons dan over de uitslag."
- "Wie niks te verbergen heeft, heeft meestal gewoon beter geleerd te verbergen."

PIETER LEZEN OF BOEKEN?

Je vindt zijn werk – als je goed zoekt – op obscure Pdf's, tussen regels van beleidsstukken, en soms in de marge van toernooiaffiches.

Of: boek hem voor een scherpe reflectie op jouw organisatie, project of raadselachtige gebeurtenis.

INLEIDING – VOOR WIE ZICH GEROEPEN WEET

door Pieter Pottenkijker, kampchroniqueur in ruste

Er zijn boekwerken die men schrijft om de wereld te verbeteren. Andere om haar te verklaren. Dit boek doet geen van beide. Wat u in handen houdt is niet meer dan een kroniek van een toernooi, gespeeld op zompige grond onder een half bewolkte hemel, bevolkt door mannen en vrouwen wier gewrichten kraken als de eerste ochtendkrant en wier ambities – hoewel beperkt tot een metalen bal en een kiezelsteen – niet minder groots waren dan die van Napoleon zelf.

De Knikkerkronieken, zoals dit traktaat zich noemt, is het resultaat van zes dagen veldwerk op Camping Domaine Sainte Marie te Treteau. Een plaats waar het gras net iets langer is dan de tolerantiedrempel en de koffie zwart als het humeur van een verliezende Fransoos. Hier vond het 6de Krasse Knarren Boulestoernooi plaats. Hier werd gezweet, gemeten, gemopperd en – vooral – gegooid.

Ik heb het allemaal opgetekend. Niet als rechter of recensent, maar als getuige. Met de pen als petanquebal, geworpen tussen ernst en ironie. Elk verslag, elk portret, elk incident is hier vastgelegd met de precisie van een mol die denkt dat hij archeoloog is. Soms scherp, soms fluwelig, maar altijd met liefde voor het menselijk tekort.

Laat het duidelijk zijn: dit is geen heldenepos. U zult geen overwinnaars vinden die op schouders zijn gehesen, noch verliezers die in tranen het terrein hebben verlaten. Wat u wel vindt: de waarheid van de camping. De nobele tragiek van een gekromde rug die nog één keer buigt voor de worp. De klaterlach na een mislukte carambole. De stilte van een zondagochtend waarop zelfs de mussen besluiten te zwijgen.

Voor wie erbij was: dit is een spiegel. Voor wie er niet was: een raam. En voor wie zich geroepen weet – als knar of knarrel, als toeschouwer of therapeut – is dit boek een uitnodiging. Tot herinneren, herbeleven, of gewoon… even hardop grinniken.

Leg het in de caravan. Geef het cadeau. Lees het op het toilet. Maar bovenal: bewaar het als bewijs dat het leven, hoe krom ook gegooid, altijd nog iets moois oplevert.

Met genegen groet,
Pieter Pottenkijker
Correspondent van het gewone, chroniqueur van het onwaarschijnlijke

DE GEUR VAN GRIND, ZWEET EN BELOFTE

door Pieter Pottenkijker

Camping Domaine Sainte Marie heeft het virus te pakken. Niet het soort dat via muggen komt of in het zwembad drijft, maar het zachte, zinderende *boules-virus*. Het verspreidt zich via de schaduw van platanen, de ijzeren klank van een goed gelegde boule, en het gretige geroezemoes van deelnemers die hun strategie vermommen als toevalligheid.

Het is nauwelijks bijgekomen van het vorige toernooi – een evenement dat eindigde met een flessenopener als trofee en een misverstand over wie er nu eigenlijk had gewonnen – of daar is het volgende strijdtoneel alweer in voorbereiding. Twintig deelnemers. Tien duo's per ronde. En vier peeldagen vol hoop, haperingen en heroïek.

De datum staat vast: maandag 16 juni. De leider is bekend: Harm, beter bekend als Harm zonder Harp– een man die spreekt in kortaf klinkers en fluit naar zijn eigen tempo. Wie hem kent, weet: hij fluit niet voor de vogels. Zijn schema's zijn strak, zijn interpretatie van regels poëtisch en onwrikbaar tegelijk.

De eer waar om gestreden wordt? Eeuwige roem. Dat is een lastig te wegen begrip op een camping waar namen vervagen na drie dagen regen. Maar toch – roem is roem, en de ware boulist weet: een goed geplaatste boule zegt meer dan duizend vakantiekiekjes.

De deelnemers? Bekenden én onpeilbaren. Koen, die zijn boule poetst met een oude sok van zijn opa. Conny, die zegt "niet fanatiek te zijn" maar al drie keer haar knie heeft geblesseerd bij het richten. En dan nog de altijd onvoorspelbare Jacqueline, van wie gefluisterd wordt dat ze de windrichting kan aanvoelen via haar grote teen.

Sainte Marie ademt boulen. En dit toernooi – dat voel je – wordt er een voor de annalen. Of op z'n minst voor een plakboek met wijnvlekken.

Ik zal er niet zin, maar wellicht stuur ik mijn afluistervink. Pen in de aanslag. Oren gespitst. En wie weet… ruik ik dan de geur van weer een gefikste match.

Pieter Pottenkijker
Campingreporter & pottenkijker van dienst

KRASSE KNARREN EN HET GROTE NIETS

Door Pieter Pottenkijker (met dank aan de luistervink)

Volgens mijn trouwe luistervink, een vliegende campingradio met voelsprieten voor menselijk gedrag, wijst niets erop dat vandaag het 6e Krasse Knarren Boulestoernooi van start gaat. Geen warming-ups, geen strijdkreten, geen mysterieuze trainingssessies bij het grind.

De enige beweging op Camping Domaine Sainte Marie komt van Peter Volloper, die met een bezorgd gezicht een mandje stokbroden rondzeult alsof hij middeleeuws relikwieën draagt in plaats van klef Frans gistdeeg. “Vers gebakken,” roept hij tegen niemand in het bijzonder, terwijl zijn slippers snerpend protesteren tegen het tempo.

De rest van de deelnemers ligt nog in horizontale meditatie, verspreid over caravans, chalets en gîtes, als strategisch geplaatste puzzelstukken van een levensgrote siësta. Waar je een zinderende voorbereiding zou verwachten – met rek- en strekoefeningen, squats en het gerinkel van boules in ochtendmist – heerst slechts het gezelschap van muggen en koffiegeur.

En dat is gek, want boulen is een sport van fysieke finesse en mentale scherpte: rekken naar de meetlat, bukken naar de bal, rollen met beleid, opstaan met gekraakte knieën en – vooral – doorgaan alsof het nergens pijn doet.

Misschien is dat juist de magie van het Krasse Knarrendom: het vermogen om een toernooi te benaderen als een goed gerijpte brie. Je doet net alsof er niets gebeurt, tot het aroma onontkoombaar wordt.

Kortom: de stilte voor de storm ruist zacht door Sainte Marie. Straks zullen de petjes scheef staan, de blikken dwingend worden en de boules zwijgend spreken. Maar voor nu is het nog even slapen, kauwen, ontwaken – en dan… rollen maar.

Pieter Pottenkijker, campingschrijver in ballingschap, met een enkelband om de voeten en een espresso in de hand, wacht af. Want zelfs de grootste nietsnut moet eens uit bed komen.

Pieter Pottenkijker | De Overkant © 2025

DE ZON BRANDT, DE BALLEN ROLLEN, DE KNARREN KNARSEN

Verslag op afstand van Pieter Pottenkijker – rechtstreeks vanaf Domaine Sainte Marie

Hoewel de voorbereidingen gepaard gingen met lichte paniek, lichte twijfel en vooral een licht vochtverlies bij temperaturen waarvoor in menig zorginstelling het rode kruis gehesen zou worden, is het toch écht begonnen: het zesde Krasse Knarren Boulestoernooi op Domaine Sainte Marie.

En dat, beste lezers, ondanks de snijdende zenuwen bij menig deelnemer én de aanwezigheid van een zogeheten "hitteplan" op de camping. Al spreekt Marga – ook wel bekend als *The Lady of the House Hyacinth* – liever van "het borreluurtje als beste vorm van afkoeling." Wie zijn wij om dat tegen te spreken? Het bier vloeide, de pétanquebanen blonken.

Maar eerst werd er gewerkt. Harm zonder Harp en Pieter de Gieter – hun namen alleen al rechtvaardigen een standbeeld in grind – streken, schraapten en veegden met een toewijding die in Frankrijk doorgaans alleen bij druivenplukkers en Tour-volgers wordt aangetroffen. Vijf banen, steen voor steen, korrel voor korrel. Wat volgde, waren verhitte discussies over de exacte locatie van de cochonnet, een meetlint dat in meerdere interpretaties uitlegbaar bleek, en ballen die – al dan niet opzettelijk – landsgrenzen overschreden.

Het spektakel zindert. Niet alleen van de hitte, maar ook van de oplopende spanning. Toernooidirecteur Harm zonder Harp heeft zijn handen vol aan de dramatiek van Henk Bral, de theatrale precisie van Jan HandAanHetGat, en het onnavolgbare effectspel van Frank Mosterd. De ballen vliegen door de lucht als ware het de finale van een Olympische sport die de Fransen liever geheim houden.

Zelf houdt Pieter – gedwongen weliswaar, wegens een opgelopen enkelblessure en een verkeerd geplaatste campingstoel – een waarnemende rol aan de zijlijn. Maar ik ben niet ontevreden. Hier, onder de luifel van de beschouwing, hoor ik meer dan ik zie.

Over de uitslagen kan nog weinig worden gezegd. Maar dat het hier om meer gaat dan winnen of verliezen, dat is duidelijk. Hier wordt gespeeld voor de eer. Voor de knars. Voor het krasse leven zelf.

DE NACHT DER KNIKKERS

Een exclusief verslag van Pieter Pottenkijker, chroniqueur van rollende waarheden

In het holst van de nacht, op het uur dat zelfs Marga *Hyacinth* de maaier laat voor wat hij is – "want het gras groeit ook zonder toezicht" –, klonk op Domaine Sainte Marie het zacht gerinkel van staal. Geen onweer, geen protestmars van dorstige krekels, maar het ijken van de boulesballen, die eerder die dag voor opschudding hadden gezorgd in het zesde Krasse Knarren Boulestoernooi.

Boze tongen – van wie die waren, weet niemand, al keken opvallend veel ogen richting het kamp van Jan HandAanHetGat – beweerden dat er met plastic, holle of zelfs houten ballen werd gespeeld. Houten ballen! In een discipline die door de Fransen als bijna heilig wordt beschouwd! U begrijpt: het regende argwaan.

En dus werden, bij schemerlicht en met behulp van een campingweegschaal, alle ballen geijkt op soortelijk gewicht, echtheid en – voor zover meetbaar – ziel. Wat bleek? Stuk voor stuk waren ze authentiek, al had één set een opvallend Utrechts accent en een ander ballensetje meer weg van een stel verchroomde kroketten. Maar vervalsing? Non.

De storm? Een storm in een glas bier. Met schuimkraag.

Toch had de opschudding gevolgen. De afwezigheid van Gerda *Haaknaald* (wegens gebroken naald) en Jerommeke *Leegloper* (band stuk, lucht op) bij de EHBO-post liet zich voelen. De blaren – op handen én tongen – konden niet adequaat worden verzorgd. Spierkrampen werden ter plekke verholpen met improvisatiemassages, waarbij het soms onduidelijk was of men de kuit of de onderrug van de ander behandelde.

Toch is de menselijke veerkracht groter dan de meest elastische boule. Naar verluidt zijn uiteindelijk alle deelnemers met hun eigen partner de koffer ingedoken – een zeldzaam unaniem besluit op een camping waar normaliter over elk scheerlijntje wordt gestemd.

Resumé: Dag twee staat in de startblokken. De spieren zijn los, de verdenkingen verzacht, en de ballen – dat is nu officieel – zijn écht.

Laat de zon maar opkomen. De knarren zijn er klaar voor.

DE KETSER EN DE KLACHT

Boulesreportage van Pieter Pottenkijker

Het begon zoals zovele ochtenden op Domaine Sainte Marie: met knisperende stokbroodjes, bedauwde koffiekopjes en gezichten die nog niet helemaal wisten of ze al wakker waren. Maar lang duurde die kalmte niet. Want daar waar boules gespeeld wordt, is rust slechts een pauze tussen twee conflicten.

Vurige Carin – in de wandelgangen "De Rode Wals" genoemd – zat alweer vroeg paraat met een meetlint in de hand en een blik die zelfs de zon even deed terugdeinzen. Als semiprof bij neemt zij het toernooi dermate serieus dat zelfs haar pet op standje strak staat. Haar tegenstanders? Bevend in de schaduw van haar precisie.

Henk Bral – volksfilosoof, Bourgondiër en estheet – verloor zijn partij. Oorzaak: de afleidende aanwezigheid van zijn drie vrouwelijke medespeelsters, die volgens Henk "een zuchtje wind op precies de verkeerde momenten veroorzaakten". Zijn verlies werd dan ook genoteerd met een knipoog en een schouderophalen: *het vrouwelijk schoon, hè.*

Intussen kreeg Dick "De Ketser" Vlieg voor het eerst in jaren concurrentie. Frank Mosterd, normaal het type man dat eerder een fietsketting smeert dan een boule laat rollen, won zijn partij – zij het samen met Harm zonder Harp, die nog altijd weigert uit te leggen waar zijn bijnaam vandaan komt. Frank wil de nieuwe Ketser worden, maar voorlopig ketst het charisma er nog vanaf voordat de bal het gravel raakt.

De grootste reuring kwam echter van Koen Jeremier, die met samengeknepen lippen en een geodriehoek in de hand protest overweegt. "Elke dag hetzelfde veld! Dat beïnvloedt de diepteperceptie!" riep hij, terwijl hij een diagram tekende met invloeden van zonhoogte op de worpcurve.

De BAC – Boules Arbitrage Commissie, bestaande uit drie oud-leraren, een postbode en een hond die blaft bij onreglementaire worpen – boog zich over de kwestie. Het protest werd "deels gegrond" verklaard, wat op Domaine Sainte Marie gelijkstaat aan het openen van de doos van Pandora.

De veldindeling werd prompt omgegooid. Voor partij 1 is veld 1 nu veld 5. Veld 2 wordt veld 4. Veld 3 blijft veld 3 (“want zelfs chaos kent zijn rustpunt,” aldus de BAC). Veld 4 wordt veld 2. En veld 5, die wordt veld 1. Begrijpt u het nog? Niemand op de camping wel. Maar iedereen knikte alsof het zo hoorde.

Het toernooi hervatte. De zon steeg. De ballen rolden. De verwarring ook.

Wordt vervolgd.
Pieter Pottenkijker
“Soms moet je een steen optillen. Soms een scoreformulier.”

DE DONDERDAG

door Pieter Pottenkijker, reporter in ballingschap

Het was alsof Thor zelf de camping had uitgekozen voor zijn vrijgezellenfeest. Donder, bliksem, en een regen van gerstenat waar menig bierliefhebber de paraplu voor zou afzetten. Zo begon de beruchte speeldag van het Krasse Knarren Toernooi — of, zoals het later in de annalen zou heten: *De Donderdag*.

De boulesballen vlogen door de lucht als projectielen van het lot. Sommigen raakten doel, anderen het ego. Guus Meeuwis was gelukkig elders aan het zingen, anders had men gedacht dat het hoofdveld was omgetoverd tot een drijfnatte festivalweide.

Langzaam, maar met de onvermijdelijkheid van een Franse locomotief, begint zich een rangorde af te tekenen. Aan kop: Dick “De Ketser”, balgoochelaar en kampioen knipoog. Zijn directe belager: Frank Mosterd, die de charme van een vers gesmeerde fietsketting combineert met verrassend spelinzicht. En dan is daar Carin “De Rode Wals”, die met militaire precisie en een zenuwslopende glimlach elk mannelijk overwicht platwalst.

Koen Jeremier doet wat Koen doet: degelijk spel met een protest in de achterzak. Men fluistert dat hij de reglementen beter kent dan de commissie zelf. Jan HandAanHetGat, ooit gevreesd om zijn subtiele stoot, moet zijn innerlijke gladiator hervinden wil hij nog meespelen om de knikkers.

Maar voor de strijd oplaait tot een finale apotheose, is er eerst rust. Harm zonder Harp, de zwijgzame toernooileider die communiceert via vingerknip en wenkbrauw, heeft een rustdag afgekondigd. “Voor het spiergeheugen én het leverherstel,” zo klonk het in zijn karakteristiek zwijgen.

De meesten trekken zich terug met een muzikale fruitmand – mandarijnen, meloen en een cassettebandje van BZN. Er werd gefluisterd dat ondergetekende het deelnemersveld zou toespreken. Ik heb dat aanbod met de nodige gratie afgeslagen.

“Ik denk dat ik eerder als een rode lap of een stier werk dan een hart onder de riem steek,” sprak ik tegen mijn schaduw. En die schaduw knikte begrijpend.

Wordt vervolgd.
Pieter Pottenkijker
Soms moet je een steen optillen. Soms moet je hem opvangen met je grote teen.

TOESPRAKEN ZIJN VOOR SPREKERS, VERHALEN VOOR SCHRIJVERS

Pieter schreef het al, hem werd gevraagd de deelnemers van het 6de Krasse Knarren Boulestoernooi op het einde van de tweede speeldag toe te spreken. Hij heeft het verzoek overwogen en na enige afweging het volgende bericht geretourneerd:

Beste verzoeker,

Wat een eervolle uitnodiging — en wat een aanvechting. Het idee dat mijn woorden zouden neerdwarrelen als confetti van bemoediging, is ronduit flatterend. En toch: ik moet u teleurstellen.

Ik ben, zoals men op Camping Domaine Sainte Marie inmiddels weet, beter in het opschrijven van het onzegbare dan in het toespreken van het onuitgesprokene. Waar een ander het podium betreedt met de vanzelfsprekendheid van een frietkraam op Koningsdag, blijf ik liever hangen aan de zijlijn, in de schaduw van de pétanquebanen, notitieboekje in de ene hand, een glas whisky in de andere.

Toespreken voelt voor mij als een dwergoester in een maat 48 schelp: het past net niet, en er blijft zand tussen de tanden knarsen. Bovendien: de ware kracht van deze club schuilt niet in mijn woorden, maar in haar mensen — krasse knarren en knarren in wording, die zonder gesproken aanmoediging al hun bal en ziel geven.

Dus ik zeg nee — vriendelijk, beslist, en met gepaste eerbied. Maar weet: mijn pen blijft paraat, mijn blik genadeloos liefdevol. En als de laatste boule rolt, zult u mij vinden. Niet op het podium. Maar op papier.

Met respect en rode inkt,
Pieter Pottenkijker
"Soms moet je zwijgen om echt iets te zeggen."

SPIERPIJN EN AANVERWANTEN

Een kroniek van twijfel op camping Sainte Marie, door Pieter Pottenkijker

Er zijn van die dagen waarop het lijkt alsof zelfs de ochtendmist besluit in bed te blijven liggen. De rustdag van het 6de Krasse Knarren Boulestoernooi bracht geen rust. Wel spiegelingen. Pijnlijke. Zichtbaar in de stramme schouders van Chellie, het aarzelend zitten van Kees, de frons bij Jacqueline — en in de lichte paniek in de ogen van toernooidirecteur Harm zonder Harp, die zijn fluit onvindbaar had opgeborgen.

Want ineens is daar dat gevoel: het werkt niet meer. De bal wil niet rollen, de geest wil niet volgen. Je gooit, maar mist. Je mikt, maar twijfelt. Je strijdt, maar zonder glans. En als je goed luistert hoor je het in de grijze linnen lucht: het zachtmoedige gekreun van de knar die zichzelf afvraagt waarom hij dit in vredesnaam doet.

Toeval? Vermoeidheid? Het noodlot in een korte broek?

Nee, zegt Marga Hyacinth, die met een zekere flair en een plastic karaf citroenwater het terras afloopt. "Dit is geen falen. Dit is de uitnodiging." Waarna Hyacinth, gehuld in een kimono die enkel zij zich kan veroorloven, er zacht achteraan fluistert: "Wat als het lijden dat je voelt… een cadeau is?"

Er wordt die dag veel gefluisterd op het veld. Over zweet en spijt. Over RSI en relativering. Maar er is ook hoop. Want de therapie op Sainte Marie kent geen ingewikkelde diagnoses of behandelprotocollen. Alleen een bescheiden recept: drink wat meer, slaap wat langer, kijk iets minder strak naar het scorebord.

Zo valt het op z'n plek. De pijn is er niet om je tegen te houden. Maar om je te herinneren aan iets wat je onderweg kwijt was: het spel.

En zo, beste lezer, werd de rustdag alsnog een wedstrijddag — van reflectie, van rust, van ranja met een schijfje citroen. Met als stille belofte: morgen boulen we verder. En beter. Misschien.

KRONIEK VAN EEN RUSTDAG IN BEWEGING

Er zijn rustdagen die de naam rustdag slechts met tegenzin dragen. Neem nu die van het 6de Krasse Knarren Boulestoernooi. De zon stond laag, de petten hoog en de spieren… die trilden nog na van eerdere heroïek. Maar rust? Neen, rust is een rekbaar begrip, zeker als er citroenwater van Hyacinth in het spel is.

Verkwikt en licht prikkelend van smaak — men fluistert dat het ook mild ontkalkt — diende het vocht als aperitief voor een verrassend initiatief. Enkele deelnemers, aangespoord door een onbekende passant met de dictie van een pastoor en de blik van een smid, besloten tot een ‘buiten-etappe’. Niet te voet, maar per fiets. Fietsen die piepten van ouderdom, maar net als hun berijders niet van opgeven wisten.

Langs lavendelvelden en door gehuchten waar de tijd nog op klompen loopt, schoot het pelotonnetje voort. Onderweg werd, naar verluidt, een kip van de weg geplukt — het beest leek het verkeer stil te willen leggen en vond zijn roeping uiteindelijk in de soepketel van een solidariteitskeuken die op drie campingstellen tegelijk stond te pruttelen.

De maaltijd: eenvoudig. Eitje erbij. Sherry (van dubieuze herkomst) voor de smaak. Brood om te soppen. En verhalen, altijd verhalen. Zoals het hoort op zo’n dag waarop het leven even geen haast heeft.

Tegen de avond keerde men terug. Schoenen uit — want op natte voeten slaap je sneller — en onder de lakens. Maar slaap liet op zich wachten. Het slaapzand, zo bleek, was verdwenen. Gestolen wellicht. Geruild tegen een sixpack? Niemand wist het.

Tot Jerommeke, kampioen snurkfrequentie 2023, zich naar voren werkte met een moker. Eén klap op het metalen wasrek van plaats 17 en de hele camping dook in collectieve roes. Stilte. Eindelijk.

En zo geschiedde het dat een rustdag eindigde in beweging, een kip haar einde vond in kameraadschap en een moker tot vredesinstrument werd verheven.

Wat resteert is spierpijn, de geur van sherry en het onbestemde gevoel dat morgen alles weer net even anders zal zijn. Zoals dat hoort op Domaine Sainte Marie.

UITGELEKT!

Omdat de batterij van Pieters' luistervink — een uiterst gevoelig doch gammel apparaat, ritselend als een zak koekjes bij elke windvlaag — onverwachts de geest gaf, zag Pieter zich genoodzaakt tot drastische maatregelen. In plaats van zijn gebruikelijke, semi-onzichtbare waarneming vanaf de rand van het jeu-de-boulesveld, moest hij teruggrijpen op ouderwetse spionagetechniek: de handgeschreven boodschap.

Hij schreef, met een nerveuze pen en een warmgelopen vulpotlood, een geheim vlugschrift aan een betrouwbare bron diep in het kampgebied. De bedoeling was discrete correspondentie. Maar zoals dat gaat met geheime stukken op campings vol nieuwsgierige pensionado's met verrekijkers: het lekte uit.

En dus, geachte lezer, heeft De Kolderkrant geen keus. Want wat uit een postvakje glipt en in het zonnetje valt, moet worden gedeeld. In het belang van de waarheid, de verslaggeving en de algehele tentharmonie, presenteren wij u hierbij — zonder schaamte, maar met een vleugje opwinding — het uitgelekte schrijven van Pieter Pottenkijker aan Lady Hyacinth.

BERICHT VAN PIETER POTTENKIJKER, IN VRIENDSCHAP EN VERWACHTING

Dear Lady Hyacinth,

Vanuit mijn warme kerker – een term die hier staat voor de voortent waarin de zon al voor achten het water in de theepot aan de kook brengt – richt ik mij tot u. Mijn benen zijn nog altijd met de ketens der luiheid verankerd aan het grondzeil, en mijn gedachten dolen als vliegen op jam.

Doch mijn pen verlangt naar voedsel. Verhalen, Lady Hyacinth, sappige kampverhalen! Want de derde dag van het Krasse Knarren Boulestoernooi nadert zijn zenit, en de lezers van De Kolderkrant smachten naar nieuws dat hen uit hun ligstoel rukt en tot een glimlach dwingt.

Is er in uw contreien nog iemand in een luchtbed gestruikeld? Heeft het kampvuur vannacht misschien een geheim prijsgegeven? Is er geroddeld over Jerommekes mysterieuze snurkfrequentie, of heeft de campingpoes zich aangesloten bij een boulesteam?

Kortom: heeft u voor uw nederige chroniqueur een feitje, een fabel, een fluistering in de ritsels van de heg?

Met warme inkt en kromme vingers,
Uw toegewijde schrijver in de schaduw van de waslijn,

Pieter Pottenkijker
Onderzoeksjournalist en bewonderaar van kampgeur en mensenziel

DE DRADEN VAN VERTROUWEN

- *door Pieter Pottenkijker, als kakkerlak verguisd maar onverzettelijk correspondent van De Kolderkrant*

Op camping Domaine Sainte Marie – waar de ochtenddauw zich hardnekkig vastklampt aan de plastic tuinstoelen en het vertrouwen even snel verdampte als de koffie van mevrouw Prummel – is een wonder verricht. Gerda Haaknaald, gewapend met niets meer dan haar naam en een haaknaald, is erin geslaagd de brokstukken van het gekwetste kampvertrouwen bijeen te breien. Let wel: niet naaien, niet weven, maar breien met een haaknaald – een daad van pure koppigheid die alleen door kampveteranen begrepen wordt.

Zij werd daarin stilletjes bijgestaan door Marijke Vest, die zich van de commotie had afgewend en liever luisterde naar het suizen van de wind door de scheerlijnen. Zo geschiedde dat, terwijl het gerucht rond Pieter Pottenkijkers uitgelekte brief aan Lady Hyacinth nog na-ijlde in de heggen, de harmonie op het kamp langzaam hersteld werd.

Toernooidirecteur Harm zonder Harp hervond zijn stem en blaast later vandaag het startsein voor dag drie van het 6de Krasse Knarrentoernooi. De ballen werden gepoetst, de banen gladgestreken alsof er nooit met modder naar elkaar was gegooid.

Vandaag is het moment van de waarheid: plaats één tot vier betekent roem, applaus en een stoel in de schaduw van de finale. Vijf tot twintig? Poedelprijs, inclusief hondensnack en een stevige handdruk van de toernooileiding.

Intussen smeulen de spanningen voort onder het canvas. Peter Volloper, kampioen van de korte lont en lange kabel, overweegt de wifi af te sluiten om verdere spionage en geroddel via ‘Het Net’ te voorkomen. Dit plan wordt evenwel met argusogen bekeken, want hoe moeten de deelnemers anders hun kleinkinderen blijven appen of het weer in Tiel controleren?

Coalities worden gesloten bij de afwas, strategieën gefluisterd tussen de struiken. Vragen worden gesteld, blikken gewisseld. De geur van zonnebrand en verraad hangt als een lichte nevel over het terrein.

Hoe dit alles eindigt? De tijd, beste lezer, is een slome maar onvermijdelijke scheidsrechter. En Pieter Pottenkijker, al is hij door sommigen een kakkerlak genoemd, zit er bovenop. Of eronder. Net waar de schaduw het best valt.

HITTE, HITTE, HOOFDBREKENS

- Een verslag van dag drie van het 6de Krasse Knarren Boulestoernooi
- *door Pieter Pottenkijker, veldjournalist zonder veldfles, maar met scherp geslepen pen*

Camping Domaine Sainte Marie kraakte deze derde toernooidag onder de verzengende zon en het gewicht van decibellen. De hitte was niet langer een kwestie van weer, maar van volksgezondheid. Zelfs de campingkat, doorgaans niet vies van een zonnestraal, had zich in een koelbox teruggetrokken.

Het boulesveld, dat in betere tijden de naam “Arène de Boule” draagt, veranderde langzaam maar zeker in een arena van verhitte ego’s en verhakkelde tactiek. Eén van de acht banen

moest uit de roulatie worden genomen. Niet vanwege wortelopdruk of konijnenholen – nee, de temperatuur had bij diverse spelers het kookpunt bereikt, met als klap op de ketel: Pieter de Gieter, die dreigde zijn gieter aan de wilgen te hangen en de boules erin te verdrinken.

“Zo is het niet meer te doen,” brieste hij, terwijl het zweet als een delta over zijn rug stroomde. Zijn gieter diende vandaag eerder als koelmiddel dan als mascotte.

Daarbovenop was er het nodige rumoer over de staat van de banen. De boules knalden met zulk geweld op het grind dat menig toeschouwer zich hardop afvroeg of er mijnen geruimd werden of punten gescoord.

Toernooidirecteur Harm zonder Harp, zichtbaar in de knoop met zijn eigen draaiboek én de thermiek in zijn hoofd, werd in wandelgangen al snel omgedoopt tot Harm met Hoofdpijn. In alle consternatie vergat hij zelfs zijn eigen partij te gooien. Toen hij door de scheidsrechter werd opgetrommeld, keek hij op alsof hij uit een middagdutje werd gewekt.

De grootste rel ontspon zich echter rond een schijnbaar eenvoudige regel: “Gladstrijken mag één keer, dan alle ballen tegelijk.” Maar ja — per team of per speler? De meningen vlogen over het veld als hongerige wespen. Het leidde tot woordenwisselingen die de temperaturen nog verder opstuwden.

Het toernooi is hierdoor fors uitgelopen. De maan zal hoog aan de hemel staan tegen de tijd dat duidelijk is wie zich tot de vier finalisten mag rekenen.

Eén ding is zeker: morgen wordt het warm. Maar vandaag brandde het al.

DE REKENING VAN DE DAGGLOED

- Finalisten en Poedelkandidaten bekend
- *door Pieter Pottenkijker, cijferfluisteraar in de schemering, voor De Kolderkrant*

Terwijl menigeen zich afvroeg of daarboven nu de maan of toch nog een overgebleven zonnewasbol stond te branden, zat toernooidirecteur Harm zonder Harp — gewapend met rekenmachine, correctielak en een nietje in z’n wenkbrauw — te zwoegen op de eindstand van de derde speeldag. Het was een tafereel waar de gemiddelde belastinginspecteur jaloers

op zou worden: gummen, schuiven, schrappen, mompelen, zuchten en uiteindelijk: aankondigen.

Want *daar* waren ze dan. De vier gladiatoren van het gravel, de elite van de edele kunst der boule: drie mannen en één vrouw. Maar wat voor vrouw!

Carin, bij insiders berucht als de Rode Wals vanwege haar nietsontziende precisiebommen en meedogenloze looplijnen, heeft zich knap naar de finale gewerkt. Ze is daarmee niet de eerste vrouw sinds de legendarische Trees Puntenteller die de eindstrijd bereikt (dat was Gerda Haaknaald), maar toch.

Zij treft daar drie kerels met minstens zo sprekende reputaties: Frank Mosterd — de man die z'n ballen koelt in azijn, Jerommeke Leegloper — legendarisch vanwege z'n lange worpen én z'n brandende lontje, en natuurlijk Kees Plat — van wie wordt gezegd dat hij ooit een partij won zonder te kijken.

Voor de achterblijvers wacht morgen de strijd om de *Poedelprijs* — een onderscheiding met een snik, een lach en een hoop zelfspot. Favoriet voor deze dubieuze eer is zonder twijfel Jan HandAanHetGat, die zijn eigen schaduw deze week nog niet wist te raken.

Maar ook Koen Jeremier maakt nog kans, al schijnt hij de meeste tijd door te brengen met het indienen van protestformulieren. Wat hij precies betwist is onduidelijk — mogelijk het weer, de stand van de maan of het principe van zwaartekracht.

De spanning stijgt. Het gravel glinstert. En ergens, achter een gammele keet, tikt Harm zonder Harp zijn laatste correctie door.

Morgen is het zover. De finale. De troost. De Poedel.
Maar vanavond… was er rekenwerk.

PANIEK, PANNEN EN POULES

- Finaledag in Treteau onder Hoogspanning
- *door Pieter Pottenkijker, embedded verslaggever met panservest, voor De Kolderkrant*

TRETÉAU — Terwijl het ochtendlicht als een ongevraagde spotlight over Camping Domaine Sainte Marie gleed, vielen er in het doorgaans slaperige dorpje maatregelen van ongekende proportie. De burgemeester van Tretéau — Jean-Luc “Non Non” Dubois — trok vanochtend vroeg het rode noodfluitje uit zijn bureaulade en blies alle verloven van de lokale politie af. Ook de gendarmerie van St. Tropez is opgetrommeld. De reden: het is finaledag van het 6de Krasse Knarren Boulestoernooi.

En gisteren, beste lezer, brandde het al zonder lucifers.

De vrees is groot dat vandaag de vlam werkelijk in de pan slaat. Niet figuurlijk, maar letterlijk — er gaan geruchten dat Jerommeke Leegloper met een gietijzeren koekenpan gesignaleerd is bij de waslijnen. Mocht de sfeer niet tot kookpunt komen, dan blijven er altijd de finalisten met hun eigen pannen aan zenuwen. Eén vonkje en de camping verandert in een sociale snelkookpan.

De impact reikt ver. In de wijde omtrek worden geen rauwe eieren meer verkocht; op de kippenboerderijen zijn de dieren inmiddels uit vrije wil gaar. “Ze kwamen al gestoomd uit het hok,” aldus boerin Yvette, die voor het eerst in 20 jaar geen mayonaise hoeft te maken bij het ontbijt.

Pieter Pottenkijker | De Overkant © 2025

En te midden van deze zinderende chaos? Marga, alias *Hyacinth*, alias *The Lady of the House*. Ze beweegt zich voort als een Britse gravin op bezoek in oorlogsgebied: kalm, koel en met een opgeheven pink, zelfs wanneer haar teckel in brand staat. Haar metgezel Peter Volloper doet intussen wanhopige pogingen haar temperament onder het kookpunt te houden met koude kompressen en zijdelingse complimenten.

Toernooidirecteur Harm zonder Harp probeert tezelfdertijd de rust te bewaren met in één hand het crisisplan en in de andere het wedstrijdschema. Zijn blik? Die van een man die beseft dat de storm allang binnen is.

De finalisten zelf? Die liggen op apegapen in hun caravans. Ze dóen alsof ze rusten, maar hun ogen staan wijd open.

De arena wacht. De pannen sisten vannacht al. Vandaag wordt er beslist — of geblust.

DE TROOSTFINALE DER VERLORENEN

door Pieter Pottenkijker, zomerjournalist en luiaard van De Kolderkrant

Op Camping Domaine Sainte Marie – waar de zon niet schijnt maar slaat, als een doorgewinterde douanier op een flesje pastis zonder accijnszegel – wordt onder oorverdovend gezang van *De Makkers* de troostfinale van het zesde Krasse Knarren Boulestoernooi gespeeld. Het is de finale om niks. Of, in de woorden van de immer filosofische Marijke Vest: “De poedelprijs is ook een hond.”

Zestien koppen, roder dan het vlees op de barbecue van lady Hyacinth, buigen zich over de grindbaan alsof het marmeren tafels zijn in een Romeins senatorenhuis. Gadegeslagen door vier finalisten die, onder een parasol met het logo van Ricard, koel wijn zitten te nippen en zich vermaken met het dedain van wie al gewonnen heeft. Er wordt gefluisterd – of gesnoven – dat enkele deelnemers wel erg kwiek bewegen voor zestigplussers met een heupverleden. Of er stimulerende middelen in het spel zijn? De

plaatselijke politie – één man en zijn hond, maar de hond is met vakantie – is te druk met het tellen van pastisglazen. De gendarmerie uit Sainte Tropez, onder leiding van adjudant Louis de Funès (een verre neef, naar verluidt), doet vooral dienst als cabaret. Zij controleren uitsluitend of de wijn koel is.

Ondertussen hebben de tuinsproeiers van Peter Volloper het karakter van een demonstratiekanon aangenomen. “Voor de verkoeling,” beweert hij, maar niemand gelooft hem. Zeker niet Koen Jeremier, die met natte pet en doorweekte sokken zijn boule in een modderplas werpt en roept: “Touché!”

En terwijl de zon alles smelt wat niet verankerd is – relaties, illusies, antirimpelcrème – tekent zich zowaar een uitslag af. Niet op het scorebord, dat allang is weggesmolten, maar op de armen, schouders en neuzen van de deelnemers. De enige prijs die men hier verdient, is die van de hardnekkigste zonneallergie.

Maar niemand moppert. Want zelfs in de troostfinale ligt de troost. In het spel. In de hitte. In de nonsens. En bovenal: in het idee dat morgen alles weer overnieuw begint. Behalve de aftersun – die is op.

DE FINALE DER VALLENDE GLORIE

door Pieter Pottenkijker, zomerjournalist en luiaard van De Kolderkrant

En toen werd het stil. Nou ja, stil… zo stil als het worden kan op Camping Domaine Sainte Marie, waar de muggen vloeken, de kinderen aan elastieken hangen en de geur van gegrilde mergpijp de lucht vult. De finale is aangebroken. Niet zomaar een finale. Neen. De finale van het kogelstoten over de grond, de meest prestigieuze discipline van het zesde Krasse Knarren Boulestoernooi.

De voorrondes – troosteloos, dramatisch, maar vooral erg warm – zijn achter de rug. De verliezers druipen af, bezweet en bruingebrand, richting de campingwinkel waar zonnebrand inmiddels onder de toonbank wordt verhandeld. En nu? Nu is het tijd voor de strijd der titanen.

Daar komt zij aan: Carin, *de Rode Wals*, knarsend in haar sandalen, kaarsrecht als een loden lantaarnpaal. Haar tegenstanders? Frank Mosterd – de man die zijn ballen in azijn legt, om de glans erin te houden, naar eigen zeggen. Jerommeke Leegloper – kampioen in afstand, op het veld én in de omgang.

En Kees Plat, van wie gezegd wordt dat hij ooit is overreden door Carin. Of zich eraan heeft overgegeven. De geschiedenis zwijgt, zoals vaker in dit toernooi.

Hoofdscheidsrechter Harm zonder Harp paradeert rond als een olifant met geheugenverlies: op sokken, met fluit, zonder plan. Hij toetert af en toe willekeurig, vermoedelijk om zichzelf wakker te houden.

Het publiek – massaal opgekomen, waarschijnlijk vanwege de barbecue achteraf – wordt toegesproken door Werners Zoef, wiens dubbele tongval resulteert in een klankspel waar zelfs de pastoor rode oortjes van krijgt. Daarom neemt het duo Muts & Muts - in wie Pieter meent de Marga, lady of the house en Gerda Haaknaald te herkennen - het over. Onder luid applaus zetten zij het volkslied van het toernooi in: *"Mijn balletjes, mijn balletjes, mijn balletjes zijn zoek."*

Alle ingrediënten voor een zinderende finale zijn aanwezig: spanning, zon, satire. Wat betekent: het wordt waarschijnlijk een totale sof. Want zo gaan die dingen hier. Het volk wil voedsel en spelen – maar vooral voedsel.

Dus ja, de finale moet gespeeld. Anders geen vuur in de barbecue, geen vleesch op het rooster, geen vrede in de tent.
En vrede, beste lezers, is op deze camping een zeldzaam gerecht. Net als de satésaus.

DE GLORIEUZE SOF: KRONIEK VAN EEN FINALE

door Pieter Pottenkijker, zomerjournalist en kampioen relativeren bij De Kolderkrant

Het is volbracht. De finale der finales is gespeeld. De aarde beefde niet, de hemel bleef gesloten, en de campingwinkel verkocht gewoon broodjes gezond alsof er niets gebeurd was. Maar *wij* weten beter. Wij waren erbij. Wij zagen hoe vier gepensioneerde strijdrossen het strijdperk betraden alsof het de landing op Normandië betrof — alleen dan met petjes, steunkousen en een koelbox vol augurkensap.

Het spel zelve was van een niveau dat zelfs de duiven op het dak stilhield. Er werd gegleden, gegooid, gejuicht en gejengelied. Het publiek – overwegend voorzien van loophulpmiddelen en zonnehoeden – stond rechtop, hetzij uit enthousiasme, hetzij omdat de campingstoelen het begaven.

Op een kritiek moment leek het mis te gaan. Jerommeke Leegloper, berucht om zijn lange armen én korte lontje, besloot in een vlaag van overmoed ook zijn medespelers maar even te werpen. Kees Plat, die liever zelf gegooid had willen worden, beet van zich af met de woorden: "Je bent m'n vrouw niet!" Waarop de toorn Gods neer dreigde te dalen — ware het niet dat Harm zonder Harp, toernooidirecteur en fluitend fenomeen, ingreep met een autoriteit die alleen een man met pantoffels en een pollepel bezit.

Het podium kleurde vervolgens als een regenboog na een hagelbui. Frank Mosterd eindigde op plek drie, luid toegezongen door zijn muse Jacqueline van de Dom (wiens stem eerder bij

de dierenambulance dan bij een fanfare thuishoort). De Rode Wals, alias Carin, kwam niet langs Jerommeke heen — wellicht doordat zijn blik zo brandde dat haar sandalen smolten.

En zo kroonde Jerommeke Leegloper zich tot kampioen. Kampioen van de chaos. Keizer van het kogelstoten over grind. Een overwinning die z'n huwelijksleven vermoedelijk zal compliceren, daar Gerda Haaknaald – zijn eega – hem reeds meermalen op het ereschavot is voorgegaan. En zoals bekend duldt zij daarboven geen concurrentie.

Kees Plat viel van het podium (letterlijk én figuurlijk) en werd vierde. Hij werd opgevangen door een van de zeven gereedstaande ambulances, die verder dus niets te doen hadden.

De poedelprijs – een multifunctionele pannenlap uit de voorraadkast van Gerda Haaknaald – ging naar JanHandaanHetGat. Zijn toespraak was kort: "Eindelijk erkenning!"

En daarmee viel het doek. De zon daalt, de barbecue brandt. De rust keert hopelijk terug op Sainte Marie.

Tot morgen. Dan beginnen - zo wordt gezegd - de voorrondes van het seniorenstoelendansen.

DE LAATSTE ROOKPLUIM

door Pieter Pottenkijker, zomerjournalist, nachtwaarnemer en vertrouweling der vergetenen

Pieter had, naïef als altijd na een finale, gehoopt dat rust en regelmaat zouden terugkeren op Camping Domaine Sainte Marie. Na het epos dat zich de afgelopen dagen voltrok op de grindbanen van het zesde Krasse Knarren Boulestoernooi, leek bezinning niet meer dan gepast. Maar niets bleek minder waar.

Zijn hoop ging letterlijk in rook op. In de dampen van een barbecue zoals alleen op Sainte Marie kan worden ontstoken — met veel vuur, weinig toezicht en een vleug theatrale overdaad. Onder de regie van Lady Hyacinth, maître de maison met stijve knieën maar losse heupen, en Peter Volloper, de grillmeester die zelfs satésaus weet te flamberen. Gerda

Haaknaald, de onzichtbare hand achter het geheel, zorgde met precisie en een pollepel voor logistieke harmonie.

Maar waar de rust verwacht werd, volgde juist een eruptie. Campinggasten, ogenschijnlijk uitgeput van het toernooi, bleken hun ware energie te bewaren voor dit sluitstuk. Er werden wheelies gemaakt op tafels met rollators, rolstoelen deden dienst als danspartners in een polonaise die zich als een slang door het buffet kronkelde, en de dansvloer – een zeil dat oorspronkelijk als windscherm diende – kreunde onder het gewicht van pure levenslust.

Niet alles verliep vlekkeloos, uiteraard. De combinatie van schemerlicht, zonnebrand, en gul uitgeserveerde bier en wijn leidde bij het buffet tot verwarring van existentiële aard. Meerdere keren werd een gebruinde arm of een enkel met levervlek voor een sappig stuk suddervlees gehouden. Eén deelnemer schijnt een druivensalade opgeschept te hebben met de vergeten wandelstok van Will HoortUMijWel, maar deze geruchten zijn nog niet bevestigd.

Wonder boven wonder zijn er geen bijtwonden gemeld, al zijn diverse gasten strompelend, zwalkend of zingend huiswaarts gekeerd. Het rijkelijk vloeiende vocht speelde daarbij een hoofdrol. Vanwege de te verwachten auditieve chaos – waaronder snurkpartijen, nachtelijk geneurie en een onvermijdelijke valpartij in de toiletruimte – heeft de campingleiding Code Oranje afgegeven.

En zo eindigde deze dag zoals alle grootse gebeurtenissen eindigen op Sainte Marie:
Niet met stilte, maar met gesis, geknetter en de geur van aangebrande kipfilet.

Morgen is er ontbijt.

Misschien.

DE ONZICHTBARE HELDEN VAN SAINTE MARIE

- *door Pieter Pottenkijker, chroniqueur van het over het hoofd geziene en heraut van het onwaarschijnlijke*

Zoals zo vaak in de geschiedenis van de mensheid – van de bouw van de piramides tot het ontstaan van de frikandel speciaal – zijn het niet de helden op het podium die het verschil maken, maar de krachten achter de schermen. Het zesde Krasse Knarren Boulestoernooi

vormt daarop geen uitzondering. De bikkels met boules, de glijers, gooierds en grijsaards mogen dan het applaus hebben ontvangen, maar ware erkenning hoort elders thuis.

Laat het dan De Kolderkrant zijn die recht doet aan deze onbezongen figuren. Met gepaste schroom en een diepe buiging spreken wij lof uit – niet fluisterend, maar luidkeels en in de toonsoort van bescheten bewondering – voor Hyacinth, lady of the house, en haar rechterhand annex linkerbeen annex vuurvast manusje-van-alles: Peter Volloper.

Zij, die hun camping – hun paradijs van rust, geraniums en gasflessen – hebben opengesteld voor een bont gezelschap waarvan 83% officieel tot de risicogroep behoort. En niet vanwege hartfalen, maar vanwege het gedrag. Deze zelfverklaarde Benidorm Bastards maakten van Domaine Sainte Marie geen oord van bezinning, maar een veldslag van vermaak, met rollators als stormrammen en satire als munitie.

Dat het toernooi uiteindelijk een klinkend succes werd, ondanks diverse valpartijen, een verwarde campinggast die drie dagen in de meterkast woonde en het incident met de verbrande braadworst die tot op heden wordt ontkend – dat is volledig te danken aan de onwankelbare inzet van dit duo.

En laten we vooral de derde pijler onder dit dolhuis niet vergeten: Harm zonder Harp, toernooidirecteur, scheidsrechter en kampioen fluitmisbruik. Zijn vermogen om orde te handhaven met niets dan een fluitje, pantoffels en een autoriteit van twijfelachtige herkomst is ronduit legendarisch. Als bekroning op zijn werk werd hij, onder luid gesnurk en daverend applaus, opgenomen in de Orde van de Loden Bal en Granaat. Voortaan heet hij:
Ridder Harm zonder Harp maar met Lintje.

En zo schrijdt de geschiedenis voort. Op pantoffels, met pannenlappen als vaandels.
Tot september. Dan barst de chaos opnieuw los.

DE AFDRUIP EN DE AANLOOP

door Pieter Pottenkijker, schrijver in weekendtas

De rust waarop uw chroniqueur gisteren zinspeelde, is vandaag inderdaad neergedaald op Camping Domaine Sainte Marie als een te zware deken op een broeierige zomeravond. Geen kind dat krijste, geen weduwe die haar was ophing, geen pensionado die zijn partner

luidkeels ter verantwoording riep voor verloren punten of vergeten drank. Enkel de zon die zich, als een plichtsgetrouwe ambtenaar, opwerkte naar het middaguur.

Rond het ontbijt, dat pas ver na tienen op gang kwam, klonk het geritsel van krantenpagina's en het breekbare gekletter van porselein. Brunch, zo men wil. Rijkelijk gevuld, maar met een zekere zwaarte. Rauw geklutste eieren – door een inmiddels geplunderde jeneverfles gemengd – vonden hun weg naar doorwaakte magen, alsof men inwendig nog één laatste mistlamp moest doven. De lucht stond stil, net als de tijd. Slechts het tikken van een aansteker – drie keer klikken voor hij het deed – herinnerde aan het feit dat er nog leven was.

Sommigen pakten in. Zwijgend, als pelgrims na een mislukte bedevaart. Anderen verlengden hun verblijf. "Trainingskamp," fluisterde men. De eerste contouren van het 7de Krasse Knarren Boulestoernooi tekenen zich af – al weet niemand of dat zich zal voltrekken in Stadskanaal, Haaksbergen of wellicht toch in het nog altijd mysterieuze Treteau.

Staatsraad Van der Molen, ergens tussen zijn buxushaag en een vroeg glas port, las het allemaal met genoegen. Sonja aan zijn zijde, de voeten op een elektrisch warmtekussen. "Wij waren de eersten," mijmert hij. "De grondleggers." Zijn glimlach was die van een man die weet dat zijn nalatenschap met krijt op asfalt geschreven staat: tijdelijk, maar intens zichtbaar.

Pieter zelf – uw nederige verteller – wordt onrustig. De hoofdredactie van *De Kolderkrant* roept. "Verleg uw aandacht, Pieter," schrijft men. "Genoeg over knarren en knikkers. Zoek iets écht interessants. Een seksschandaal in Brussel. Een verdwenen alpaca in Amersfoort. Of desnoods een wethouder die per ongeluk het sociaal domein heeft geprivatiseerd."

En dus overweegt Pieter. Afscheid nemen? Zeker niet. Dat bestaat niet. Dat is bovendien zijn stijl niet. Wat blijft, is het geluid van een langzaam uitdovend toernooi – als de laatste knikker die op het gravel rolt, stilvalt… en blijft liggen.

HET EI IS GELEGD

Slotbeschouwing door Pieter Pottenkijker

En toen was het klaar. De laatste regels zijn geschreven, het notitieboek sluit met een zucht van papierstof en zonnecrème. Ja, waarde lezer, het ei is gelegd. Geen zwanenzang, maar een welgemikte afscheidsknikker in de richting van de horizon. Pieter kapt ermee.

Gehoor gevend aan de enigszins wanhopige, maar onmiskenbaar dringende oproep van de hoofdredactie van *De Kolderkrant* (“Genoeg is genoeg, Pottenkijker!”) heb ik besloten mijn pen te verplaatsen naar andere oorden. Het is tijd om mijn horizon te verruimen – al was het maar om te voorkomen dat u, beste lezers en lezeressen, mij voortijdig beu wordt. En beu, dat gunt een chroniqueur zijn publiek nooit. Beter te vroeg weg dan te laat gebleven.

Wat rest is het samenrapen van mijn verslagen, aantekeningen, en observaties — licht gekleurd door jenever en zelfspot — in een tractaat van bescheiden omvang, maar groot in geest: De Knikkerkronieken. Niet meer, maar zeker ook niet minder dan een literair monument voor de zesde editie van het Krasse Knarren Boulestoernooi. Voor het nageslacht, zal ik maar zeggen. Of voor de campingbibliotheek.

Aan de deelnemers, de meegereisde partners, en de incidentele voorbijganger met een goed oor zeg ik: dank. Dank dat u slachtoffer wilde zijn van mijn spot, satire en bij vlagen ongezouten observatievermogen. Niet iedereen wil beschreven worden zoals hij is — maar u stond het toe, soms zelfs met opgeheven hoofd en een glaasje erbij.

Aan Marga, the lady of the house; aan Hyacinth, de immer theatrale schim op slippers; en aan Peter Volloper, chef chaos in ochtendjas: mijn excuses. Voor het in de schijnwerpers zetten van jullie domein zonder formele instemming. Jullie hebben het ondergaan met een gratie die zeldzaam is in dit tijdsgewricht.

Aan mijn vrienden zeg ik eenvoudigweg: Houdoe. En tot ooit, waar dan ook. Misschien op het bankje bij het jeu-de-boulesbaantje in Treteau . Of in een achterkamertje van de gemeenteraad van Leersum, waar ik vermoed dat de volgende grote roman zich aandient.

Uw chroniqueur trekt verder.
Met potlood, petanquebal en sigaar.
Altijd op zoek naar het kleine waar het grote zich verschuilt.

EEN ODE AAN DE SLA – EN EEN KLEINE WENK MET DE VLEESTANG

door Pieter Pottenkijker, culinair commentator en aanhanger van de overzichtelijke maaltijd

Laten we allereerst de lof zingen van de kok(kin) die met toewijding en liefde de salades bereidt op Camping Domaine Sainte Marie. Want inderdaad, het is geen sinecure om in de luwte van de Verbroederij dag in, dag uit te jongleren met sla, saus en snijplank – en dat met een geduld waar een heilige jaloers op zou worden.

Maar beste saladechef, u vergeeft het me hopelijk als ik, met een glimlach en een vork vol mildheid, een kleine beschouwing toevoeg. Veel van uw salades – hoewel rijkelijk voorzien van groente, kleur en textuur – lijken te lijden aan een syndroom dat we in culinair deskundige kringen "de Bergsla-paradox" zijn gaan noemen.

Een indrukwekkende berg van rucola, ijsberg en veldsla torent op het bord als ware het een botanische ode aan de moestuin. Bovenop, als kroonjuwelen op een onneembare vesting, liggen daar dan spekjes, feta, augurk en tomaat in een vrolijke wanorde, alsof ze net uit een kanonsloop zijn geschoten. Het resultaat: een salade die visueel overweldigt, maar praktisch het eetplezier ondermijnt. Want hoe komt men ooit bij het lekkers, zonder eerst een halve bos te moeten rooien?

Daarom, met alle respect en in volle vriendschap, stel ik een alternatief voor. Geen toren, maar een plateau. Een rijk gedekte schotel waar de smaken naast elkaar liggen in plaats van bovenop. Denk aan: gebakken kipfilet in hapklare brokken, biefstukpuntjes die zachtjes fluisteren "eet mij", stukjes paprika, augurk, zongedroogde tomaat, een plukje feta – en ja, ook een toef sla, maar dan ter ondersteuning, niet als vestingmuur.

Een gerecht dat zich leent voor vork én gesprek, dat senior én snaveltrekker met gelijke gratie tegemoetkomt. Geen salade waar men doorheen moet werken als een hovenier op zaterdag, maar een maaltijd die uitnodigt, verleidt en vooral: behapbaar is.

Dus, lieve saladekunstenaar: blijf wie u bent, blijf snijden en schikken. Maar weet – er is leven na de slaberg. En het smaakt verrukkelijk.

BIBLIOGRAFIE

Peter Paul publiceerde eerder met Uitgeverij De Overkant de volgende werken:

- In woorden gevangen – versjes, gedichten, woordspeeltjes | ISBN/EAN 9789080412514
- Als ik stil ben – versjes, gedichten op de dood | ISBN/EAN 9789080412538
- Even stilstaan – lichtpuntjes en vreugdevuurtjes van en voor mensen | ISBN/EAN 9789080412521
- De Stilte fluistert – ver-dichtjes over onvergetelijk leven | ISBN/EAN 9789083348315
- Kunststukjes – overwegingen en ver-dichtjes naar aanleiding van kunst(-beleving) | ISBN/EAN 9789080412545 | Pdf
- In ongewone stilte - ver-dichtjes in dagen van coronapandemie | ISBN/EAN 9789080412576 | Pdf
- Van harte jarig zijn – ver-dichtjes bij een verjaardag | ISBN/EAN 9789080412552 | Pdf
- Het stille ervaren - ver-dichtjes bij de dood | ISBN/EAN 9789080412507 | Pdf
- Met hart en Ziel – Het mysterie van niks en oneindig genot | ISBN/EAN 9789080412583 | Pdf
- Scheefpoepen – Pieter Pottenkijker en Het mysterie van het vreemdgaan | ISBN/EAN 9789080412590 | Pdf
- De magie van Domaine Sainte Marie – Pieter Pottenkijker op zoek naar magie | ISBN/EAN 9789083348308 | Pdf
- Het mysterie van de en het Lot – Pieter Pottenkijker en de speling van het lot | ISBN/EAN 9789080412569 | Pdf
- Oud, maar zeker niet out! – Het mysterie van de Krasse Knarren | ISBN/EAN 9789083348322 | Pdf
- Het Mysterie van het Ego – Pieter Pottenkijker en het raadsel van de grootspraak ISBN/EAN 9789083348377

DE KNIKKERKRONIEKEN

EEN KRONIEK VAN GEBOGEN RUGGEN, KROMME WORPEN EN RECHTSTREEKSE ONTROERING.

Wat krijg je als je zes dagen camping, krakende gewrichten en een handvol metalen ballen mengt met een scherpzinnige pen vol ironie? Juist: dit boek.

De Knikkerkronieken is geen sportverslag. Het is geen heldenverhaal. Het is een liefdevolle, licht absurdistische ode aan het menselijk tekort – vastgelegd tijdens het 6de Krasse Knarren Boulestoernooi op Camping Domaine Sainte Marie.

Pieter Pottenkijker – chroniqueur van het onwaarschijnlijke – tekende alles op: de zwijgende zondagochtenden, de verloren worpen, de onverwachte overwinningen (op jezelf of de zwaartekracht), en de knik in de knie die een kampioen maakt.

Voor wie erbij was: een spiegel.
Voor wie het gemist heeft: een raam.
Voor iedereen met gevoel voor tragikomische schoonheid: een aanrader.

Lees het. Geef het. Bewaar het.
Want het leven, hoe krom ook gegooid, levert altijd iets moois op.

Realisatie

Uitgeverij DE OVERKANT & DE KOLDERKRANT
©juni 2025
Uitgeverij De Overkant
Capelle aan den IJssel

9789083348384